

Pro obecního býka.

(Zemský trestní soud v Brně.)

V obci Nykolčicích byla velká sláva, když tam byl v roce 1921 zvolen starostou pantáta Jakub Broskva z Nykolčic. Všichni se těšili, jak znamenitého a poctivého starostu si zvolili. Avšak již v roce 1923 vznikla proti němu oposice a po volbách v roce 1924 poroučel se pantáta Jakub Broskva ze svého starostenkého prestolu.

Hned potom začalo se šeptati po obci, v jakém nepořádku byly nalezeny obecní knihy. V popředí zájmů poplatnictva stál najednou obecní býk, jehož odprodej zdál se býti některým občanům jaksi podivným. Zemský výbor moravský poslal do Nykolčic svého revisora Nováka, jenž zjistil četné mezery ve znalosti vedení knih a byv upozorněn na položku 5500 Kč za odprodaného obecního býka, zahájil v této věci pátrání. Zjistil, že roku 1922 koupil býka řezník Alois Vala za 7500 Kč, kterýžto obnos také panu starostovi vyplatil. Poněvadž pak v knize, která odpovídala také pokladní hotovosti, byl zanesen pouze obnos 5500 Kč, bylo patrné, že kousek obecního býka musilo být zpronevěřeno a že obec při tom trpí škodu 2000 Kč.

Jakub Broskva nebyl spokojen s tímto vysvětlením záležitosti, které ho stavělo do nepříznivého světla, a pustil se do soudů. Nejprve podal na řezníka Valu žalobu u okresního soudu v Židlichovicích na zaplacení dvou tisíc korun. A když to prohrál, nechal věci dojít až k zemskému trestnímu soudu do Brna. Prostřednictvím svého advokáta učinil na Aloise Valu trestní oznámení pro zločin utrhání na cti nebo podvodu. V oznámení uvedl, že řezník Vala koupil v roce 1922 obecního býka za 5500 Kč a více, že starostovi nevyplatil. Tím, že uvedl Vala revisoru Novákově sumu o 2000 Kč větší, obvinil prý vlastně Jakuba Broskva ze zločinu zpronevěry, čímž sám se dopustil utrhání na cti. Pro tento delikt byl Vala také skutečně vyšetřován, ale řízení bylo zastaveno, když se zjistilo, že starosta skutečně obdržel za býka 7500 Kč.

Pak se ovšem karta obrátila. Broskva sám byl obviněn ze zločinu utrhání na cti a ze zločinu zpronevěry a zodpovídal se u zemského trestního soudu v Brně již loni v červnu. Popíral vinu, tvrdě, že býk byl prodán ve veřejné dražbě za 5500 Kč a že to mohou četní svědkové dokázat. Svědkové připustili, že za takovou sumu byl prodán býk v dražbě v roce 1921, onen býk však, o němž šlo, že prodán byl o rok později z volné ruky. Jiní svědkové dokázali, že řezník Vala skutečně zaplatil 7500 Kč. Obviněný jmenoval si však nové svědky a líčení bylo odročeno.

Minulý týden se pokračovalo před senátem v. r. Neudeka. Pan Broskva seděl před svým obhájcem sebevědomě, s hlavou furiantsky vztýčenou, jakoby si byl vítězstvím jist. Všichni svědkové po řadě však tu býčí historii vyprávěli tak, jak bylo uvedeno v žalobě a jak to bylo pantátovi jen ke škodě. Celá ves opustila svého bývalého milovaného starostu a jen obecní slouha, jenž se tak trochu chvěl na těle, ujišťoval slavný soud, že pantáta má

pravdu. „Roku tentum — dvádvacet — bylo tentum — licitací a béka dostal pan Vala za pět tisícovek a nějaký sta.“

„Jak to, že si to tak dobře pamatujete?“

„To proto, že tentum — sem potom šel k panu Valovi pro tringeld.“

Ale soud nebral výpověď obecního slouhy vážně. I při své úřední tvářnosti mohl se zmýlit a jistě se také zmýlil, když všichni ostatní svědci tvrdí, že tomu tak bylo o rok dříve.

Jakub Broskva byl odsouzen na osm měsíců do těžkého žaláře podmíněně a k zaplacení útrat sporu, které nebudou právě nejmenší.

Ale tací jsou už mnozí lidé: raději deset tisíc prosoudit, než dva tisíce vrátit.

Divokým manželstvím spáchaný zločin.

(Zemský trestní soud v Praze.)

Ani byste nevěřili, jaká špousta lidí žije spolu „jen tak“, „na divoko“, čili „na hromádce“. Nevědí to mnohdy ani jejich nejbližší sousedé, a často ani jejich děti. A hlavně k vůli těm dětem, aby jim nedělali na stará kolena hanbu, ostýchají se takoví starí skromanželé dát sňatkem svůj divoký poměr legalisovat. A pak — svatba stojí peníze — a tak to nechávají, jak to je. Lidé jí říkali „paní Kubištová“, třebaže ve skutečnosti to byla stále ještě slečna Kaňková, která v bázi boží s panem Kubištou vychovala už dvě děti. A když někdy je potřeba podepsat nějakou úřední listinu, vyplnit sčítací arch — tu po krátkém rozmýšlení odhodlaně za křestním jménem Anna vymaluje neohrabanými literami „Kubištová“. A za ta dlouhá léta skromanželského spoluzití už se ani nerozmýšlí. Je paní Kubištová a dost!

Jednou se však dostala do nepřátelství se sousedkou, ta přísahala jí pomstu, kdesi vyšťárala, že její nepřítelkyně je dosud slečnou — a úřad dostal najednou anonymní udání: „Že ta paní Kubištová není vůbec paní Kubištovou, ale že žije v hanebném konkubinátě (to bylo podškrtnuto dvakrát) a že by se jí to mělo zakázat, aby se vydávala za počestnou ženu, dyž není.“ Udání je udání, za tím se musí jít, a přišlo se na to, že opravdu Kubištovic nejsou oddáni, ač se paní Kubištová „vydávala vůči úřadům lživě za nepravou tvářnost manželky“. Paní Kubištová dostala obsílku k soudu. Prý v trestní věci Františky Čmudové proti Hugonu Porgesovi pro přestupek proti bezpečnosti cti, slyšena byvši u okr. soudu na Král. Vinohradech jako svědkyně, udala, že je vdaná a že se jmenuje Anna Kubištová, ačkoli je svobodná a jmenuje se Kaňková, čímž spáchatí měla zločin podvodu dle § 197. tr. z.

Přišla k soudu s mužem, a dost hrdě. „Jmenujete se?“

„Anna Kubištová!“

„To snad me, právě proto jste žalována!“

„Račte se podívat, prosím!“ a vytáhla z kabelky zbrusu nový oddací list.

„No to je hezké, paní Kubištová, ale vy jste se tak podpisovala ještě před sňatkem.“

Teď začal mluvit obhájce. Vypravoval, jak obžalovaná to dělala jen k vůli dětem, a že z neznalosti zákona jednala v právním omylu, domnívaje se, že dlouholeté spolužití s mužem, s nímž má děti, ji opravňuje k titulu paní. A právní omyl zaručuje beztrestnost.

Samosoudce vr. rada Dobromír Souček to uznal a paní Kubištovou osvobodil.

Stejně důstojně, jak přišla, odcházela s manželem domů.

Volební pivo.

(Zemský trestní soud v Praze.)

S hostinskými, obžalovanými, že v den voleb do Národního shromáždění prodávali pivo nebo víno, se rozířil pytel. Nemine dne, aby si jich několik neodnášelo tresty. Týden, deset, čtrnáct dnů je tak paušál na porušení příslušného zákona. Většinou podmíněčně, jelikož páni šenkýři bývají náležitě zachováni.

Z obvyklého fádniho průběhu těchto žalob vymykala se v minulých dnech žaloba, projednávaná před samosoudcem vrch. radou Novotným, proti vdově Růženě Kreisingerové, hostinské ze Sedlce u Prahy. Vymykala se tím, že udavačem byla zde konkurence. Místní hostinská Cecilie Hladíková poslala si ke Kreisingerové dva muže, aby jí poslali rum. Dala těmto mužům peníze a lahve, a když jí mužové rum opravdu přinesli, běžela na četnickou stanici, předložila dvě lahve s rumem jako doklad a učinila oznámení.

Po provedeném líčení byla vdova-hostinská odsouzena do vězení na deset dnů s podmíněným odkladem výkonu trestu na jeden rok.

Když se vysvětlilo, že hostinská Hladíková poslala ony dva muže do hostince obžalované za tím účelem, aby ji mohla udat, prohlásil státní zástupce dr. Čáslavský, že si vyhrazuje stíhati Hladíkovou pro přečin svádění ku přečinu nedovoleného čepování piva.

Obžalovaná hájila se tím, že rum pouze Hladíkové přenechala, poněvadž si myslela, že jej nutně potřebuje, a ani ve snu že by ji napadlo, že to bude právě ona, která ji udá...

Solila jsem na šváby.

(Okresní soud v Brně.)

Karel Zelený s Marií Hlavovou žili sice „jen tak“, ale bylo to spolužití šťastné. Aby byla illuse manželství dokonalá, docházelo občas v jejich domácnosti také k menším či větším rodinným scénám, bez jakých už řádné manželství ani nemůže být. Po slavném smíření bývala vždy krásná pohoda, a když se jim narodila dcera, kterou měl Zelený velmi rád, byla Hlavová dokonale šťastná.

Jednou se zase o cosi nepohodli a Zelený se mračil celý den až hrůza. Hlavová si z to-

ho moc nedělala — věděla, že mu ty „cvrčky“ dlouho v hlavě nezůstanou. „Tak co je s večerí, mám už hlad!“ „Hned to bude! Musím si skočit k sousedce pro sůl, zapomněla jsem ji koupit.“

Snad si s ní i trochu sklípala — než se vrátila, byl Zelený pryč. Dovařila večerí a sedla k ní s dítětem, hned však vylítla a dala se do křiku, až se celý dům sběhl: „On nás chtěl otrávit — jen jsem vzala sousto do úst, páliho to jako oheň — vlastní dítě by dovedl otrávit, necita jeden!“

Zelený byl tenkrát pár dní zavřen, než dokázal svou nevinu, a už se k Hlavové nevrátil, když ho tak před celým domem zostudila.

Hlavová žila s dítětem sama. Jednou v noci, když si před tím udělala míchaná vejce k večerí, přišlo jí i dítěti hrozně zle. Odvezli je do nemocnice, kde jim musili vypumpovat žaludek a pátrali, co bylo příčinou otravy. Ukázalo se, že Hlavová měla na polici jed na šváby, který omylem zamíchala do vajíček místo soli. Když se to dozvěděla, dala se do pláče: „Jistě jsem to spletla tehdy také, když jsme se s Karlem pohněvali, a pak jsem myslela, že mne chtěl otrávit. A on, chudák, za to nemohl.“

Nešťastná zmýlená dovedla Hlavovou před soud, kde se zodpovídala z přestupku proti bezpečnosti těla, protože svou neopatrností přivedla dítě do nebezpečí života. Dostala trestem dva dny podmíněčného vězení, ale nic si z toho nedělala. Na chodbě čekal na ni Karel, hned vzal dítě do náruče a ji pod paží. Už se nehněvá! A šli spolu šťastně domů...

Z CIZINY

Nadává-li žena muži, není to důvodem k rozvodu.

Nejvyšší soudní dvůr ve Vídni učinil zásadní rozhodnutí, jež může být osudným pro mnohého rakouského manžela. Účetní Edm. H. podal proti své manželce Anně žalobu na rozvod a to z těchto důvodů:

V době největší aprovisační nouze po válce seznámil se Edmund H. se svou pozdější ženou, selskou to dcerou, při shánění potravin po venkově, když chodíval pro aprovisaci k jejím rodičům. Zamíloval se do ní a záhy ji pojal za choť. V prvních letech bylo jejich manželství šťastné, žena byla k němu vlídná a laskavá, ale později se její chování k němu úplně změnilo. Navykla si tak hrubý a u ženy neslýchaný způsob řeči, že svého manžela jiným titulem nepoctila, než: „Hlupáku, osle, starý blbče, krávo, vole pitomý“ a podobnými „lichotkami“.

Manžel pochází z jemné městské rodiny a jest velmi nervosním, neboť za války na Piavě utrpěl nervový otřes následkem bubnové palby, jež se na jeho oddělení soustředila. Je pochopitelné, že věčně nadávky, jež si jeho žena oproti němu navykla, přivedly ho z míry a že „něžné“ ženušce důkladně řekl své mínění. Ale tím si zas neposloužil, neboť žena jeho výtkami